

In elke Waterspiegel vragen wij een columnist zijn of haar visie te geven op een actueel thema. Deze keer is dat Colette Alma, directeur Koninklijke Vereniging van de Nederlandse Chemische Industrie (VNCI).

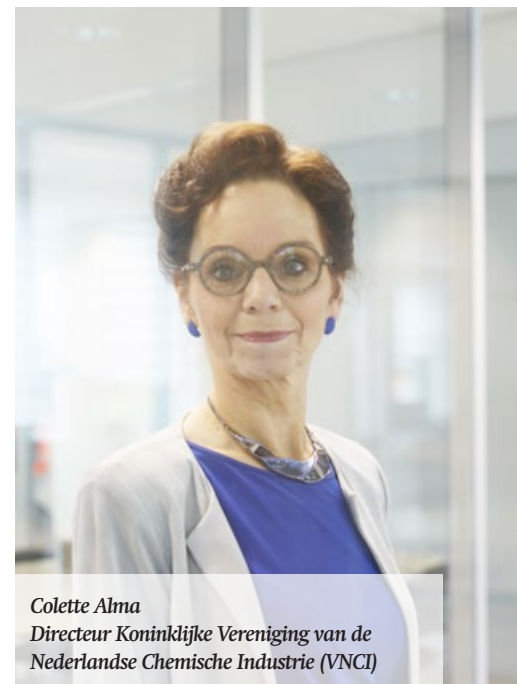
Steeds veiliger en, waar mogelijk, richting nul

Het is inherent aan de chemische industrie dat zij met gevaarlijke stoffen werkt. Stoffen die reactief zijn en daardoor via chemische reacties tot producten leiden die nodig zijn voor ons dagelijks leven. Chemiebedrijven zijn zich er tegelijkertijd van bewust dat de beschikbaarheid van voldoende schoon (drink)water van levensbelang is voor ons allemaal. Daarom doen zij er alles aan om lozingen van (gevaarlijke) stoffen die niet in het milieu horen, te minimaliseren. Ze werken zo veilig mogelijk en gebruiken geavanceerde technieken om ongewenste emissies te voorkomen. Zo ontwikkelen bedrijven geavanceerde filtertechnieken om vervuild water te zuiveren en er weer drinkwater van te maken. Ook besteden bedrijven veel aandacht aan het minimaliseren van het waterverbruik in hun eigen processen.

Daarnaast stellen tal van regelgevingen veilige grenzen. Zo zijn industriële lozingen van stoffen verboden, tenzij van overheidswege vergund in de milieuvergunningen van bedrijven. Daarnaast passen chemiebedrijven 'beste beschikbare technieken' (BBT) toe en – waar nodig en mogelijk – verdergaande maatregelen (BBT+). De REACH-verordening houdt ook rekening met de risico's van stoffen voor het drinkwater, door een beoordeling van risico's te eisen voor de indirecte blootstelling aan stoffen via het grond- en oppervlaktewater. De Kaderrichtlijn Water schrijft de kwaliteit van de Europese wateren voor. En in het Activiteitenbesluit is een minimalisatieverplichting verankerd voor zogeheten Zeer Zorgwekkende Zorgstoffen, waarbij het risico geminimaliseerd moet worden, tot beneden het verwaarloosbaar risiconiveau.

Drinkwaterbedrijven willen de minimalisering het liefst verplicht naar nul brengen. Ons ideaal is ook om helemaal zonder lozingen te opereren, maar dat is niet reëel. Waar een bepaalde activiteit plaatsvindt, vindt onvermijdelijk emissie van stoffen plaats, hoe klein ook (dit geldt overigens ook voor het produceren en leveren van drinkwater zelf, ten behoeve waarvan talloze materialen en chemicaliën worden gebruikt. Ook hiervoor gelden wettelijke eisen en moeten risico's tot een minimum worden beperkt). Als je activiteiten ontplooit, heb je altijd impact (die je vanzelfsprekend ruim onder de wettelijk vastgestelde risiconormen moet houden). De chemische industrie heeft kortom een bepaalde lozingsruimte nodig, anders kan zij niet opereren. Met andere woorden: de emissies moeten niet verplicht nul zijn, maar in ieder geval veilig. Vanaf dat punt moeten ze risicogericht verder richting nul worden gebracht. Dat het belang van drinkwater daarbij zwaar weegt, spreekt vanzelf.

Belangrijk hierbij is dat alle partijen in de drinkwaterketen – waaronder drinkwaterbedrijven, het bevoegd gezag en de industrie – hun verantwoordelijkheid nemen en elkaar op een transparante wijze informeren. De recente case met de zogeheten opkomende stoffen of potentiële ZZS-stoffen is hiervoor een mooie leerschool, die geleid heeft tot betere samenwerking. Uiteraard is de VNCI graag bereid om met de drinkwatersector structureel om de tafel te gaan zitten, om zodoende tot een voor alle partijen acceptabel beleid te komen voor iets waar we allemaal recht op hebben: schoon drinkwater.

Colette Alma
Directeur Koninklijke Vereniging van de
Nederlandse Chemische Industrie (VNCI)